

Mùa đông trở mình

■ HỒNG LOAN

Đêm mưa rơi, tôi nghe mùa trở mình.

Gió lạnh về tôi nghe lòng mình cháy

Tình yêu đâu là tình yêu thứ mấy?

Nỗi nhớ đâu là nỗi nhớ bao nhiêu...

Gió lạnh về. Mùa trở mình qua những cơn mưa đêm rả rích.

Tôi cầm trên tay chiếc áo ấm của mùa cũ, lặng lẽ trở mình bằng những nhớ thương đã qua.

Tôi thấy tôi lớn, mà lòng tôi còn trẻ quá. Tôi thấy xung quanh mình bao nhiêu người, họ đang yêu nhau. Rồi tôi hóa cô đơn.

Ngoài kia, người ta nhắc nhau mặc áo ấm, người ta hòa vào nhau trong vòng tay. Có cảm giác như cái lạnh có thể đưa nỗi cô đơn đến với những người đã quên nhau rồi, những người đã không cần ai nữa và cả những người đã chịu quá nhiều tổn thương.

Cơn mưa đêm rả rích lặp lại ngày này qua ngày khác, mùa trở mình.

Cơn mưa rơi trong nỗi cô đơn tôi, gọi dậy một mùa yêu cũ. Mùa yêu cũ đã qua, những xanh non của bờ ngõ và nồng nàn đổi sang màu vàng úa và rụng rời theo lá thu đọng lại thành mùa nhớ trong tôi. Một đông nữa tôi sẽ lại buồn, sẽ lại ôm ấp những mùa cũ chưa thể quên.

Người ta đều thấy cái lạnh có thể làm buốt giá cơ thể nhưng

chỉ có kẻ cô đơn mà lòng còn trẻ mới nhận ra: cái lạnh có thể thấp cháy lên những hoài niệm cũ và nhớ thương mới. Cảm giác cần một đôi vòng tay trở lên tha thiết hơn trong mùa gió lạnh, những nhớ nhung đã qua nồng nàn trở lại mà ám ảnh tâm trí một người cô đơn.

Ngoài những kẻ cô đơn mang tâm hồn còn trẻ, ai có thể hiểu ngọn lửa đồng thấp qua cơn mưa ngày mùa trở mình! Đồng thấp lửa qua cái buồn của đêm, cái lạnh của không khí và cái cô đơn tràn muôn nẻo tâm trí người trẻ.

Vài dòng Status giảng trên bảng tin tôi và những người cô đơn còn yêu: Đông lạnh đến rồi, anh đi đâu nhớ mặc thêm áo ấm. Họ tag tên nhau hoặc tự tag tên mình. Họ nghe tiếng đồng đang rơi ngoài thêm xúi giục mà nhớ mà thương để rồi hỗn họ hóa tiếng mưa gọi nhau. Những người đã trót lớn rồi thì chẳng còn thấy tiếng mưa là tiếng mùa cũ nữa. Họ trách lũ trẻ nhiều chuyện và lắm khi nhảm, họ không nhớ mình cũng từng yêu. Cái lạnh gọi về trong lòng người lớn rồi những cơn đau nhức, họ thấy những rét muốt của hồn người như là những cơn nhức nhối. Họ không hiểu cảm giác mùa cũ ủa tôi, họ không thấy mùa mới cháy lên. Hồn họ đọng lại trong không gian thực tại với cái u ám của ánh mặt trời.

Cơ thể có bệnh tật của nó, và tâm hồn cũng thế. Đứng để tâm

hồn bạn già đi mà không tìm cách chữa. Nếu như bạn không nghe được tiếng đêm lay mình, nếu bạn chẳng nghe được mưa đang gọi đồng sang, nếu bạn thấy nơi đồng những đau nhức của tháng ngày xưa cũ thì bạn đã già mất rồi.

Ngày mùa trở mình, tôi lại thấy những niềm tin cũ về theo những mùa cũ. Tôi tin sau khi ngủ một giấc, mọi vết thương của chúng ta đều có thể lành lại. Tôi tin sau tháng năm, mọi nỗi nhớ vô nghĩa đều có thể nguôi đi. Mùa mới cho ta tìm nỗi nhớ cũ, ta nhận ra nỗi nhớ trong lý trí của những người đã từng bước qua. Ta thấy rằng có hai thứ nhớ nhưng mang dáng hình của da diết: thứ nhớ nhưng cho kẻ vô tâm và thứ thương nhớ cho người biết yêu. Ta quên đi kiểu nhớ nhưng thứ nhất trong một mùa nhớ mới.

Bạn thấy không, đồng nhắc bạn rằng: mọi thứ, kể cả những nỗi đau đều có thể hồi sinh từ tro tàn. Từ xưa tới nay, con người vẫn tin rằng từ tro tàn sẽ xuất hiện những hình hài mới vừa non nớt vừa trưởng thành. Tâm hồn ta sẽ không chết đi và sẽ lớn lên qua từng nỗi đau mà lòng nhiệt thành mang đến.

Từ trong đồng, mưa rót, quên càng nhiều

Quên nỗi nhớ, nỗi nhớ thành mong đợi...